

LXV.

Erklæring

over

Forslag til Myntlov.

(Udgivet af Folkethingets Udvalg den 17de Mai 1873.)

Efterat det norske Storting har negtet sit Samtykke til Myntkonventionen af 18de December f. A., og dermed Forudsætningen for Myntloven i den hidtil foreliggende Skikkelse er bortfalden, har Regjeringen foreslaaet og Landstinget vedtaget en Tillægsbestemmelse til Lovforslaget, hvorved Kongen bemyndiges til med Kongen af Sverig og Norge at slutte en Overenskomst, som indskrænker Myntkonventionen foreløbig til Danmark og Sverig, idet det forbeholdes Kongen af Sverig og Norge at tiltræde ogsaa for Norges Vedkommende med saadanne Lempelser i de i Konventionen fastsatte Overgangsfrister, som maatte findes hensigtsmæssige. I Forbindelse dermed er der foretaget et Par mindre Ændringer, og desuden er af S. 10 udeladt Bemyndigelsen for Finanzministeren til at give Erstatning for Mynter, som ved Slid have tabt saa Meget i Vægt, at de ikke længer ere lovligt Betalingsmiddel overfor Statskassen, hvilket Sidste maa betragtes som en Redaktionsændring.

Udvalgets Mindretal (Alberti, Hauerlev, T. Nielsen og Lauber) finder, at Forholdet ved Norges Vægring har forandret sig saaledes, at der ikke er tilstrækkelig Ansag for Danmark til at foretage en saa gjenmemgribende Forandring i Forening med Sverig alene. Siden Myntloven sidste Gang behandlede i Folkethinget, er der ikke for Udvalget fremkommet Oplysninger, som bringe Mindretallet til at se Sagen i et andet Lys end den Gang. Kun dersom Myntenhed for alle de tre nordiske Riger opnaedes, vilde det være rigtigt at forandre vor Regningsenhed, og Indførelsen af Titals- eller Hundredtals-systemet i Regningsenhedens Inddeling vilde neppe

kunne forsvares, naar vi ikke havde eller indførte et System, som vi kunde vente at beholde i en lang Arrække, da vi ellers udsatte os for atter at maatte forandre vor Skillemynt, naar vi nødtes til at antage et nyt, almindeligere System. Men dette kunde vi langt snarere blive nødt til, naar vi indgaa Konventionen med Sverig alene, end naar der indførtes et fælles Myntsystem for alle tre Riger. Fremdeles vil en Myntkonvention med Sverig alene væsentlig kun blive til Fordel for den østlige Del af Danmark, medens Myntenhed med begge Riger vilde i ulige større Grad blive til Gavn for hele Landet. Det kan desuden ikke vides, til hvilket Resultat det norske Storting vil komme i Myntloven; men under alle Omstændigheder giver Stortingets Beslutning ikke Udset til, at Norge i en nær Fremtid vil tiltræde Konventionen, som den foreligger. Mindretallet har imidlertid ikke opgivet Haabet om, at der ved fornyede Underhandlinger, som tage Hensyn til de Anstuelser, til hvilke det norske Storthings Beslutning har støttet sig, vil kunne opnaas en for alle tre Riger tilfredsstillende Myntkonvention; men det nærer Tvivl, om den af Regjeringen foreslaaede Wei er den rette til at vinde Norges Tilslutning.

Idet Mindretallet af disse Grunde ikke kan tiltræde Lovforslagets Vedtagelse i den foreliggende Skikkelse, maa det dog nu, som hidtil, betragte en snarlig Overgang til Guldmyntfoden som uafviselig nødvendig. Derfor har man stillet Forslag om, med Bibeholdelse af Rigsdaleren som Regningsenhed, at indskrænke Myntloven til de Bestemmelser, som vedrøre Overgangen til Guldmyntfod samt den deraf følgende Medsættelse af vor nuværende Søvedmynt til Skillemynt. Man har i saa Hens-